

Robin Raven

Het geheim van de magische X-app

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

AVI E5/M6

Eerste druk 2015

© 2015 tekst: Robin Raven

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6885 7 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

De wedstrijd

Deng!

De bal ontploft bijna tegen de buizen van het doel. Eén-nul voor groep acht!

Youri plukt de bal van de grond. Hij kijkt het veld in. Zijn klasgenoten staan er als bevroren bij. Alleen aanvoerder Alfons schudt zijn hoofd.

‘Die had je makkelijk kunnen hebben, slome!’ roept hij.

Youri wil terugroepen dat het schot niet te houden was, maar met Alfons maak je geen ruzie. Die gast is twee keer blijven zitten en hij zit op een rare vechtsport. Bami Hak of zoiets. Hij stampst je zo vier meter de grond in.

Dus zegt hij niets. Hij kijkt naar de zijlijn. Daar staan de meiden van de klas. Ze schreeuwen en klappen. Tessa staat in het midden. Met haar gouden haar is ze net een Disney-prinses. Ze houdt haar handen voor haar mond, kijkt met grote ogen naar Alfons en roept: ‘Alfie! Alfie! Alfie!’

Youri schudt zijn hoofd. *Alfie?* Wat is dat voor een bijnaam? Alsof je de hond roept. *Alfie, af! Alfie, geef poot!*

‘Schiet nou op, man!’ roept Thijmen. ‘De bel gaat zo!’

Youri schrikt op uit zijn gedachten en werpt de bal naar Max. Daarna rent hij weg. Dat is zijn taak: bij een aanval naar voren, bij een tegenaanval terug op doel. Max omspeelt twee man en passt naar Thijmen. Die draait naar buiten en trekt een sprintje. Drie jongens van groep

acht jagen als bloedhonden achter hem aan. Plotseling houdt Thijmen stil. Hij geeft een slim hakballetje naar Alfons, vijf meter achter hem.

Dat had niemand verwacht. De meiden schreeuwen nog harder!

Youri staat vrij voor de keeper. Hij zwaait naar Alfons. Die maakt een schijnbeweging en schiet de bal dwars door het midden. Youri neemt aan en draait naar Justin, de keeper van groep acht.

Justin kromt zijn rug en spreidt de handen. 'Schiet maar, smurf!' roept hij uitdagend. 'Wedden dat je mist?'

Youri twijfelt een seconde. Zijn hart bonkt als een motorboot. Dan haalt hij snoeihard uit. De bal vliegt over het doel heen en plonst in het slootje naast het speelveld.

Justin slaat op zijn knieën van de pret. 'Ik zei het toch?' roept hij. 'Bananenschot! Raket naar de maan!'

Youri baalt als een stekker. 'Sukkel,' mompelt hij terug.

Justin komt dreigend op hem af. Zijn ogen schieten vuur. 'Wie is hier een sukkel?' sist hij. 'Wij hebben gewonnen, jullie verloren, dus...'

Hij trekt een gezicht en loopt naar zijn klasgenoten. Die zingen en doen een polonaise over het speelveldje.

De bel gaat. De pauze is voorbij. Meester Joost steekt zijn hoofd om de hoek van het schoolgebouw.

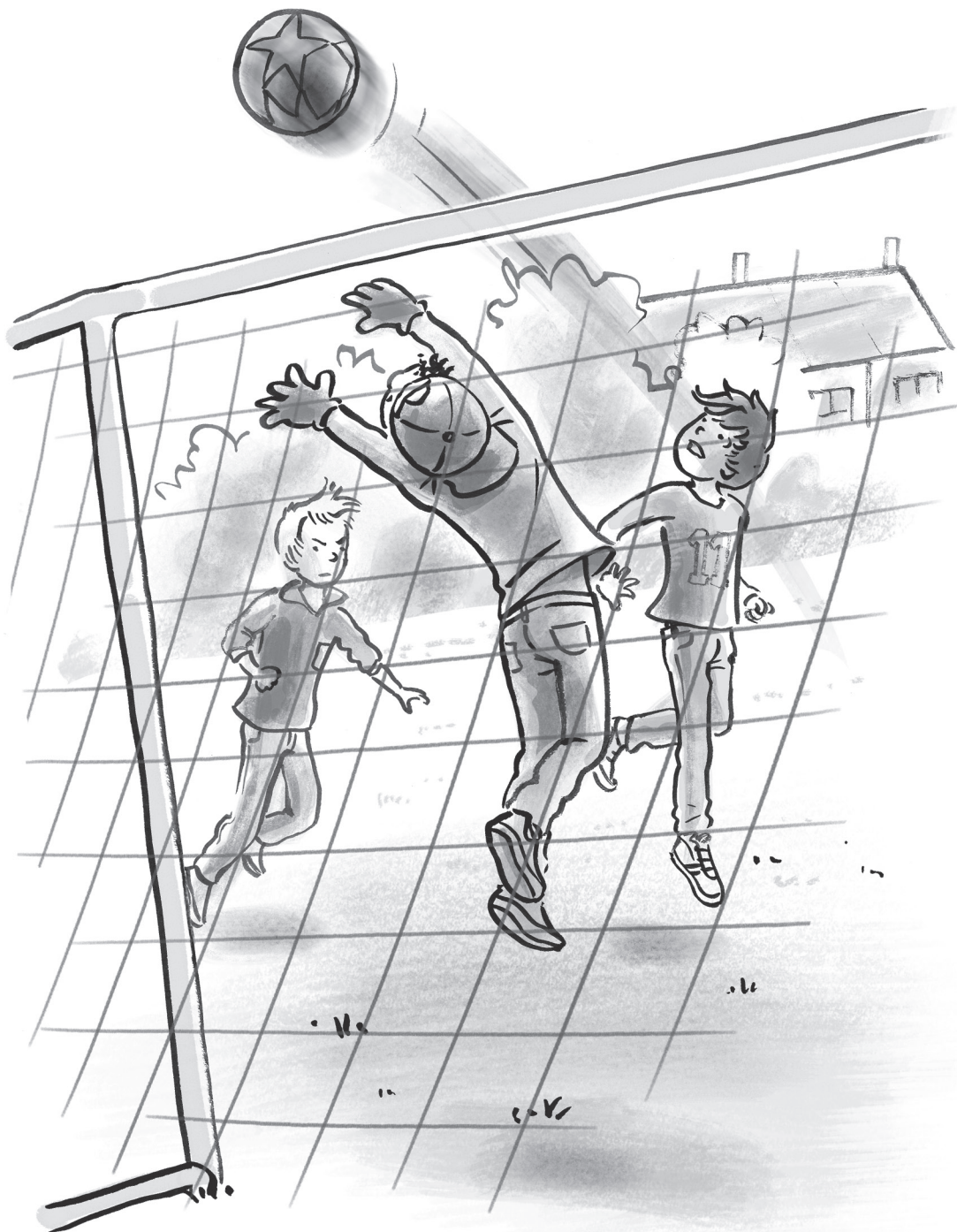
'Het is mooi geweest!' roept hij. 'We gaan naar binuuuuuuuuuu!'

'Hoe kon je die nou missen, schele?'

Youri draait zich om. Het is Alfons.

'Kon hij niks aan doen,' zegt Max. 'Rotwind.'

'Yep,' knikt Thijmen. 'Gewoon pech. Volgende keer beter, maatje.'

Alfons trekt een pol gras uit de grond en gooit hem naar Youri. Die duikt snel in elkaar, waardoor het plukje vlak over hem heen vliegt.

‘Kappen, Alfons!’ roept Dylan. ‘Het is maar een spelletje!’

Youri is blij dat de jongens voor hem opkomen. Zelf wil hij ook iets zeggen, maar er komen geen woorden op in zijn hoofd. Hij trekt zijn schouders op en loopt snel naar binnen.

Opa Jo

Mama ligt op de bank. Ze schrijft iets in een notitieboekje en mompelt in zichzelf. Om haar heen is het een bende. Overal liggen papieren en schriften.

‘Hoi, mam!’ roepen Youri en zijn zusje Lisa tegelijk.

Mama kijkt verstoord op. ‘O, hé, eh, hallo!’

Youri ploft naast haar neer. ‘Je zegt het alsof je ons niet had verwacht,’ grinnikt hij. ‘En toch zijn we er elke dag om kwart voor vier.’

‘Op woensdag na, dan,’ zegt Lisa. Ze schuift aan tafel en kijkt om zich heen. ‘Wow. Is dit allemaal van opa Jo?’

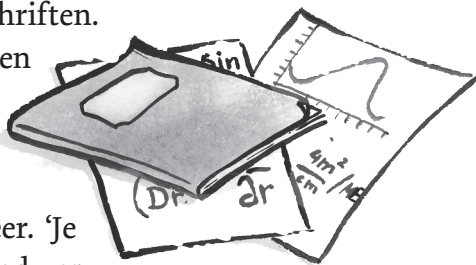
‘Dat is nog niet eens de helft,’ zegt mama. ‘Zoals je weet, heb ik beloofd al zijn spulletjes uit te zoeken.’

Youri kijkt haar aan. Opa Jo was een oude vriend van mama en uitvinder van beroep. Twee weken geleden is hij overleden. Lisa en hij zijn mee geweest naar de crematie om bloemen op de kist te leggen. Er was bijna niemand. Best wel sneu.

Mama kijkt terug. ‘Hoe ging het met topo?’ vraagt ze.

‘Waardeloos,’ zegt Youri. ‘Ik had een vier.’

Mama’s mondhoeken zakken omlaag. Ze geeft Youri een aai over zijn bol. Op zijn school moet je minstens een vijf halen. Anders moet je het overdoen.

‘Dat is balen,’ zegt ze. ‘Je hebt er zo lang aan gezeten.’

‘Zeg dat wel,’ mompelt Youri. ‘Morgen is de herkansing.’

Hij haat topo. Vooral als het over Oost-Europa gaat. Al die stomme plaatsnamen: Wladiworstbrok, Bratislava. Om gek van te worden. Waarom heten die plaatsen niet gewoon Klompdorp of Kaasstad?

‘En hij heeft ook verloren van groep acht!’ giechelt Lisa.

Youri kijkt haar kwaad aan. Waarom zegt ze dat nou?

‘Met voetbal, zeker?’ vraagt mama.

‘Het scheelde niet veel,’ zegt Youri. ‘Eén-nul maar. Volgende week winnen we.’

Hij kijkt weer boos naar Lisa.

Gelukkig begrijpt Lisa de boodschap. Ze verdwijnt naar de keuken en rommelt zo te horen in de koekjestrommel.

Youri staat op en gaat bij de tafel staan. Op het tafelblad liggen stapeltjes met schriften. Op de etiketten staan rare handgeschreven namen: OCTROOIBEWIJZEN, SOFTWAREPATENTEN, INDUSTRIËLE TOEPASBAARHEID. Youri begrijpt er niks van.

Hij denkt aan opa Jo. Hoe vaak heeft hij hem gezien? Vijf keer, zes keer? Meer zal het niet zijn geweest. In de fotocollage op de gang zit nog een fotootje van hem: een gezicht als een oude spons met muizenoogjes en een grijze pruik. Soms stond hij in de krant, maar dat ging dan over ontploffingen in zijn huis of over dat de halve stad door hem geen elektriciteit meer had.

Nooit iets over zijn uitvindingen.

‘Heeft opa Jo wel eens iets belangrijks uitgevonden?’ vraagt hij. ‘Voor de computer of zo?’

Mama haalt haar schouders op. ‘Geen flauw idee,’ zegt ze. ‘Ik heb nooit iets van hem in de winkel gezien.’

Ze grinnikt en schudt haar hoofd.

Youri weet waarom ze dat doet. Opa Jo was namelijk niet helemaal oké. Hij dacht ooit onzichtbare kleren uitgevonden te hebben. Om dat te vieren ging hij in zijn nakie naar de supermarkt om een reep chocola te kopen. Voor hij had afgerekend, werd hij door de politie ingerekend!

Vanaf dat moment ging mama vaker bij hem langs. Voor de gezelligheid, maar vooral om hem in de gaten te houden. Youri en Lisa mochten nooit mee. Opa Jo was geen kindervriend. Kinderen hinderen! zei hij altijd.

Youri opent een schriftje. De eerste bladzijde staat vol met onbegrijpelijke formules, getallen en tekeningetjes.

‘Hij was gek,’ mompelt hij, ‘maar wel leuk gek.’

Mama draait haar hoofd om. ‘Hij was zeker leuk gek,’ zegt ze. ‘Daarom heb ik altijd contact gehouden. Dat soort mensen geven de wereld een mooi kleurtje.’

Ze staat op. ‘We eten vandaag wat later,’ zegt ze. ‘Ik moet zo nog even naar zijn huis om de laatste schriftjes op te halen. De komende week heb ik daar geen tijd voor. Is dat goed?’

Youri kijkt haar aan. Er borrelt een ideetje omhoog. Opa Jo’s laboratorium – de laatste kans om een kijkje te nemen.

‘Mag ik mee?’ vraagt hij.

Mama kijkt verrast. ‘Ja, leuk! Maar eh, moest jij geen topo leren?’

Youri bijt op zijn onderlip. Waarom verpest school altijd alle leuke dingen?

‘Ik leer het wel als we terug zijn,’ zegt hij snel.

Mama knikt. ‘Oké, dan maken we het niet te laat.’

‘Mwag wik wook wee?’ roept Lisa. Ze komt uit de keuken met haar mond vol koek. De kruimels vliegen in het rond.

‘Natuurlijk!’ lacht mama. ‘Zadel de paarden! De bende is compleet!’